

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/458/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114206832
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6114206832.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudkýň JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Renáty Deákovej, ako členiek senátu, v spore žalobcu W. I. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v D. P., X. L. č. XX, zastúpeného JUDr. Luciou Filipkovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Sládkovičova č. 26, proti žalovaným: 1/ W. I. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom v D. P., X. L. č. XX, a 2/ Bc. P. O., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom v D. P., X. L. č. XX, o zaplatenie 36.034,81 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 12C/211/2014-159 zo dňa 28.04.2016, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 36.034,81 € s príslušenstvom a nahradiť trovy konania spolu v sume 4.166,19 € (prvý výrok) p o t v r d z u j e.

Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 36.034,81 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,90 % ročne od 14.10.2011 do zaplatenia a nahradiť trovy konania v sume 2.162,- € za zaplatený súdny poplatok a v sume 2.004,19 € za zastúpenie advokátkou zástupkyňi žalobcu a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi dohodu o splátkach a uznanie dlhu zo dňa 20.06.2012, podľa ktorej žalovaní uznali bez výhrad svoj dlh voči žalobcovi čo do dôvodu a výšky a to v sume 36.034,81 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,90 % ročne z tejto sumy od 14.10.2011 do zaplatenia; dlh vznikol nevrátením uvedenej peňažnej sumy, ktorú si predtým žalovaní požičali od žalobcu na krytie svojich dlhov voči iným veriteľom; žalobcovia na preukázanie neexistencie výšky dlhu uvedeného v dohode o uznaní dlhu nepredložili žiadne dôkazy, ktoré by výšku dlhu spochybňovali; tvrdený nátlak na podpis na žalovanej 2/ na dohode o splátkach a uznaní dlhu preukázaný nebol, keď žalovaní nepredložili ani neoznačili žiadny dôkaz, ktorý by ich tvrdenia preukazoval; žalovaní nepredložili a neoznačili žiadne dôkazy, ktoré by vyvracali skutočnosti uvedené v dohode o splátkach a uznaní dlhu.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie obsahuje listina vlastnoručne podpísaná stranami sporu dňa 20.06.2012 v D. P., označená ako dohoda o splátkach a uznanie dlhu dlžníkmi všetky náležitosti uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, pretože zachytáva prejav vôle žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi presne špecifikovaný dlh určený čo do výšky ako aj právneho dôvodu; žalovaní žiadnymi dôkaznými prostriedkami nepreukázali, že predmetný dlh v čase jeho uznania voči žalobcovi netrval; pokiaľ žalovaní poukazovali na viaceré úhrady vykonané žalobcovi, tieto boli vykonané pred uznaním dlhu dňa 20.06.2012; súd prvej inštancie uzavrel, že „nakoľko žalovaní v dohode o splátkach a uznaní dlhu zo dňa 20.06.2012 písomne uznali, že zaplatia svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky spoločne a nerozdielne, pričom neuhradili žalobcovi žiadnu splátku, podanej žalobe vyhovel a žalovaných 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 36.034,81 €“; v dôsledku omeškania žalovaných s plnením peňažného dlhu vzniklo žalobcovi právo aj na úroky z omeškania, ktorých výška sa riadi dohodou strán v dohode o splátkach a uznaní dlhu (8,90 % ročne), ktoré žalobcovi prisúdil od 14.10.2011 v závislosti od splatnosti dlhu a v prevyšujúcej časti (pokiaľ žalobca uplatnil vyššie úroky z omeškania) žalobu zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 558 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 133 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016; o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 a nepatrne neúspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania v sume 2.162,- € za zaplatený súdny poplatok a v sume 2.004,19 € na trovách právneho zastúpenia za štyri úkony právnych služieb a režijné paušály; súd nepriznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia „za úkony právnych služieb - písomné podanie proti strane dňa 09.09.2013, písomné podanie proti strane dňa 19.02.2014, písomné podanie na súd oprava petitu dňa 20.05.2014 a ďalšia porada s klientom dňa 27.04.2016; predžalobné výzvy zasielané žalovaným dňa 09.09.2013 a dňa 19.02.2014 neboli potrebné na účelné uplatňovanie práva, pretože ich vykonaním sa nijako nezmenil skutkový stav veci, ani uvedené úkony nevedli ku želanému cieľu, keď sa žalobca v konečnom dôsledku musel obrátiť na súd; zasielanie predžalobných upomienok, hoci vykonané kvalifikovaným zástupcom, nie je úkon vynaložený účelne, keď jeho vykonanie nie je podmienkou uplatnenia nároku na súde; úkon právnej služby oprava petitu dňa 20.05.2014, ktorým zástupkyňa žalobcu odstraňovala vady pôvodne podanej žaloby nie je úkonom potrebným na účelné uplatňovanie práva, keď uvedený úkon mal byť už súčasťou doručenej žaloby a pokiaľ bola podaná nesprávne či neúplne a zástupkyňa žalobcu ním odstraňovala vady podanej žaloby, nejde o úkon, za vykonanie ktorého by náhradu nákladov mali znášať v konaní neúspešní žalovaní; úkon porada s klientom dňa 27.04.2016 súd vyhodnotil tak, že nebol potrebný na účelné uplatňovanie práva, keď skutkové okolnosti môžu súdu podať len strany a právne posúdenie veci je vecou súdu; za situácie, keď žalobca od počiatku svoj nárok odôvodňoval dohodou o uznaní dlhu, pričom žalovaní v podaných odporoch spochybnili iba výšku dlhu, túto poradu súd vyhodnotil tak, že nebola potrebná na účelné uplatňovanie práva, keď sa žalobca k uvedeným skutočnostiam už vyjadril v písomnom vyjadrení k odporom; všetky vyššie uvedené úkony súd vyhodnotil tak, že neboli potrebné na účelné uplatnenie práva voči žalovaným; z uvedených dôvodov súd neuznal z uvedených úkonov ani náhradu hotových výdavkov“.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne počas odvolania zo dňa 09.06.2016 (č.l. 167-172 spisu). Nesúhlasil s nepriznaním náhrady trov právneho zastúpenia za ďalšie štyri úkony právnych služieb a domáhal sa ich priznania v rámci náhrady trov konania; uviedol, že výzvy na plnenie realizované pred podaním žaloby boli účelné a boli vyvolané správaním žalovaných, ktorí vyjadrili vôľu vyriešiť spor prostredníctvom mimosúdnej dohody; nesúhlasil ani s nepriznaním uplatnenej náhrady trov za ďalšiu poradu s klientom dňa 27.04.2016, pretože tieto boli vynaložené účelne; zdôraznil, že žalovaní okrem podaného odporu proti platobnému rozkazu vykonali ďalšie procesné úkony v podobe vyjadrenia zo dňa 18.01.2015, o ktorých ho bolo potrebné zo strany jeho právnej zástupkyne informovať a na ktoré bolo potrebné reagovať, pričom na tejto porade mu boli dané právne rady a poučenia týkajúce sa jeho právnej veci; účelnosť porady vyplýva aj zo skutočnosti, že táto predchádzala termínu pojednávania nariadenému na deň 28.04.2016; na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu

zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil v zmysle priznania uplatnenej náhrady trov právneho zastúpenia.

2.2 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali aj žalovaní včas odvolanie zo dňa 26.06.2016 (č.l. 173-175 spisu). Poukázali na to, že žalobca si na dohodu o splátkach a uznaní dlhu dopísal dátum a svoj podpis sám bez ich prítomnosti; zdôraznili, že žalobca uplatnil úroky z omeškania od 14.10.2011, pričom na to nie je zrejmý dôvod, pretože predmetná dohoda bola podpísaná až dňa 20.06.2012; argumentovali, že poslednú úhradu vykonali dňa 17.10.2011, t.j. po dátume 14.10.2011; poukázali aj na to, že žalobca si v žalobe uplatnil úroky z omeškania vo výške 9,50 % ročne, ktoré sú v rozpore s úrokmi z omeškania dohodnutými v dohode o splátkach a uznaní dlhu, kde boli úroky z omeškania dohodnuté vo výške 8,90 % ročne; poukázali na to, že so žalobcom spolupracovali v rámci rokovania o uzavretí záložnej zmluvy avšak práve žalobca nereagoval na ich pripomienky k návrhu zmluvy zaslané dňa 10.03.2012 a svojvoľne na dohode o splátkach a uznaní dlhu sám napísal a svojvoľne uviedol dátum 20.06.2012; vyjadrili názor, že žalobca mal skutok dôkladne a vopred premyslený so zámerom po podpise dohody o splátkach a uznaní dlhu túto využiť vo svoj prospech a nepoužil ju za účelom záložného práva, ale za účelom podania žaloby na súd; argumentovali, že dlžná suma nepredstavuje 36.034,81 €, ale podľa ich názoru je táto suma nižšia; uzavreli, že žalobca vedome zneužil ich dôveru nie za účelom záložného práva, ale za účelom podanie žaloby na súd, aby nemusel predložiť dôkazy o výške poskytnutých finančných prostriedkov; preto žiadali o prešetrenie všetkých dôkazov predložených v spore, aby súd nebral do úvahy len skutočnosť, že je podpísaná dohoda o uznaní dlhu. Na základe uvedeného navrhli zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pre prípad potvrdenia rozsudku uviedli, že nie sú schopní uhradiť svoj dlh naraz, a preto požiadali o splatenie dlhu v splátkach v sume 150,- € mesačne vždy do 30. dňa v mesiaci s poukazom na svoje mesačné výdavky.

2.3 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 22.07.2016 (č.l. 184-190 spisu) prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k odvolaniu žalovaných uviedol, že ho považuje za nedôvodné; v plnom rozsahu sa stotožnil s právnym aj skutkovým posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku; vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaných konkrétne uviedol, že súd prvej inštancie mu priznal úroky z omeškania vo výške 8,90 % ročne podľa dohody o splátkach a uznaní dlhu zo dňa 20.06.2012; nesúhlasil s tvrdením žalovaných, že počas konania nepredložil „žiadne dôkazy“, keď poukázal na písomnú dohodu o splátkach a uznaní dlhu zo dňa 20.06.2012 vlastnoručne podpísanej žalovanými, ako aj na samotný charakter právneho inštitútu uznania dlhu, ktorý zakladá vyvrátiateľnú právnu domnienku o existencii dlhu v čase jeho uznania; zdôraznil, že žalovaní nepredložili žiadne dôkazy, ktoré by akýmkoľvek spôsobom spochybovali výšku dlhu s tým, že úhrady, na ktoré poukazovali žalovaní boli realizované pred samotným uznaním dlhu dňa 20.06.2012 a dlžná suma 36.034,87 € tvrdené úhrady zohľadňuje; osobitne poukázal na to, že žalovaní zhodne vyhlásili, že podpisy na dohode o splátkach a uznaní dlhu zo dňa 20.06.2012 sú ich vlastnoručné podpisy; vyjadril názor, že na listiny predložené žalovanými, by nemal odvolací súd prihliadať, pretože žalovaní boli riadne poučení o možnosti predkladať dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie; na základe uvedeného navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku s výnimkou výroku o trovách právneho zastúpenia, ktorý navrhol zmeniť v zmysle jeho odvolania zo dňa 09.06.2016 (bod 2.1 odôvodnenia).

2.4 Žalovaní v replike zo dňa 04.08.2016 (č.l. 196-197 spisu) uviedli, že žalobca v podanom vyjadrení argumentuje dohodou o splátkach a uznaní dlhu a zdôrazňuje, že nemusím spore nič preukazovať; nesúhlasili s názorom, že odvolací súd nemusí prihliadať na listiny priložené k ich odvolaniu; zdôraznili, že v priebehu konania predložili písomné vyhotovenie dohody o splátkach a uznaní dlhu, ktorá nie je podpísaná žalovanou 2/, súčasne túto dohodu nepodpísal ani samotný žalobca; opakovali svoju argumentáciu, že podpis predmetnej dohody dosiahol žalobca obťažovaním, neprimeraným vplyvom, nátlakom, čo predstavuje z jeho strany nekalú prax voči nim ako spotrebiteľom; zdôraznili, že žalobca ich pred podpisom dohody nepoučil o následkoch jej podpísania; poukázali na to, že v dohode nie je uvedené či ide o zostatok alebo celú výšku dlhu; z týchto dôvodov považovali predmetnú dohodu za absolútne neplatnú podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože nebola z ich strany uzavretá slobodne a vážne.

2.5 Žalobca v duplike zo dňa 28.09.2016 (č.l. 201-205 spisu) prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k replike žalovaných uviedol, že tvrdenia žalovaných sú nepravdivé a nepreukázané; opätovne poukázal na právne následky uznania dlhu v spore; vyjadril názor, že zo strany žalovaných ide o svojvoľné a

nezákonné rozširovanie odvolacích dôvodov, ktoré nemá oporu v platnej právnej úprave; zdôraznil, že predmetná dohoda o uznaní dlhu má všetky zákonné náležitosti a súd prvej inštancie na ňu správne pri rozhodovaní prihliadol; argumentoval, že žalovaným nemožno priznať postavenie spotrebiteľa, pretože obidve sporné strany sú fyzické osoby nepodnikatelia.

2.6 Dupliku žalobcu doručil súd prvej inštancie žalovaným dňa 31.10.2016 prostredníctvom pošty na vedomie (č.l. 206 spisu). Dňa 08.11.2016 doručili žalovaní súdu vyjadrenie zo dňa 07.11.2016 (č.l. 207-208 spisu), v ktorom zopakovali svoju odvolaciu argumentáciu.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Konanie v prejednávanej spore začalo pred 30.06.2016. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti; podľa § 470 ods. 2 C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované; ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

4.2 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaniach žalobcu a žalovaných podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolaní podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaniach podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

4.3 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.4 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.5 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu aj žalovaných ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadne dôvodnosti žaloby a rozhodnutia o trovách konania, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v tomto rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu a žalovaných odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu a žalovaných viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaniach a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.6 Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je dôvodné.

4.7 Zo spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovaným domáhal zaplatenia sumy 36.034,81 € s príslušenstvom z titulu neuhradenej pôžičky peňazí; v spore sa žalovaní v podstate bránili tým, že im nebola poskytnutá pôžička v sume 36.034,81 € ako aj tým, že dohodu o splátkach a uznaní dlhu zo dňa 20.06.2012 podpísali pod nátlakom žalobcu, resp. jej podpis žalobca nekalým

spôsobom zneužil na podanie žaloby na súd; skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním popísal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku; súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalovaným sa nepodarilo preukázať ich tvrdenie o neexistencii dlhu v uplatnenej sume v čase uznania; pre právne posúdenie uznania dlhu zo strany žalovaných nie je právne významné, že ho strany uzavreli vo forme dohody, pretože tým uznanie dlhu nestratilo charakter jednostranného právneho úkonu žalovaných; súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom ozrejmil právne účinky uznania dlhu; odvolací súd opakuje, že inštitút uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka plní zabezpečovaciu funkciu tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania; tým sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, keďže nemusí preukazovať vznik dlhu ani jeho trvanie v čase uznania; uznaním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka, ktorý je povinný preukázať svoje prípadné tvrdenie, že dlh nevznikol, bol splnený alebo zanikol inak; uznaním dlhu založená právna domnienka existencie dlhu v čase uznania je vyvrátiteľná len dôkazom opaku (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie § 133 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016, v súčasnosti § 192 C.s.p.), t.j. trvanie a výšku uznaného dlhu žalobcu (veriteľa) má súd v konaní za preukázanú, pokiaľ na základe procesnej aktivity žalovaného (dlžníka) v konaní nevyšiel najavo opak; v dôsledku uznania dlhu samotná skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, nie je vôbec predmetom procesného dokazovania a ak domnienka existencie uznaného záväzku nebola v konaní vyvrátená, súd musí mať túto skutočnosť za preukázanú; súčasne platí, že dôkazné bremeno na preukázanie neexistencie alebo zániku uznaného dlhu žalovaný (dlžník) neunesie len samotným popretím skutočnosti, o ktorej platí vyvrátiteľná právna domnienka; uznanie dlhu zachytáva stav ku dňu uznania; uznanie dlhu nemôže byť neplatné ani z toho dôvodu, že by bol prípadne uznaný neexistujúci dlh, pretože je na žalovanom (dlžníkovi), aby preukázal neexistenciu uznaného dlhu, inak bude nútený tento dlh splniť; nedôvodná je preto odvolacia námietka žalovaných, že žalobca nepreukázal výšku dlhu (poskytnutej pôžičky), pretože žalobca v spore takúto povinnosť nemal a dôkazné bremeno preukázania neexistencie dlhu, resp. inej sumy dlhu v spore zaťažovala žalovaných; v prejednávacom spore žalovaní popierali výšku uznaného dlhu podľa uznania zo dňa 20.06.2012 v podstate tvrdením, že v priebehu roka 2011 poukázali žalobcovi viaceré platby a teda dlh v čase uznania predstavoval inú sumu, iné relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení neponúkli; keďže však k uznaniu dlhu došlo až v roku 2012 a uznanie zachytáva stav v čase uznania, tieto platby (aj keď vyplývajú z vykonaného dokazovania) nevyvracajú existenciu a výšku uznaného dlhu podľa dohody; pokiaľ ide o ďalšie konkrétne odvolacie námietky žalovaných, ani prípadné rozličné okamihy podpisu dohody o uznaní dlhu stranami v rámci kontraktačného procesu nemajú vplyv na platnosť uznania dlhu, pretože podmienkou platnosti nie je podpis na tom istom mieste a v (relatívne) rovnakom okamihu; ako správne uviedol súd prvej inštancie, z dokazovania nevyplýva záver o pravdivosti tvrdenia žalovaných o nátlaku žalobcu na podpis dohody o uznaní dlhu; nie je dôvodná ani výhrada žalovaných ohľadne prvého dňa omeškania s plnením peňažného dlhu 14.10.2011, pretože tento sa odvíja od dohodnutej splatnosti pôžičky a bol zakotvený v dohode o uznaní dlhu, pričom neskoršie platby nemajú na prvý deň omeškania žiadny vplyv; nakoniec neobstojí ani tvrdenie žalovaných o ich postavení ako spotrebiteľov, pretože v prejednávacom spore nejde o spotrebiteľský spor a dohoda o splátkach a uznaní dlhu vzhľadom na charakter strán nepredstavuje spotrebiteľskú zmluvu (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka); žalobca tak nemal povinnosť vysvetliť žalovaným dôsledky uznania dlhu, dohoda o uznaní dlhu tak nemôže ani predstavovať nekalú prax zo strany žalobcu, navyše nie je zrejme tvrdený súvis medzi uznaním dlhu a zmluvou o zriadení záložného práva, pretože uznanie dlhu nie je podmienkou ani predpokladom uzavretia zmluvy o zriadení záložného práva; nakoniec odvolací súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani žiadosť o povolenie splácania prisúdenej sumy s príslušenstvom v splátkach; vo všeobecnosti odvolací súd udáva, že pokiaľ ide o možnosť súdu stanoviť inú lehotu splatnosti uloženej povinnosti než podľa § 232 ods. 3 prvá veta C.s.p., podľa ustálenej súdnej praxe pri úvahe o určení dlhšej lehoty na splnenie uloženej povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, je nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu; súd musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, dobu, po ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprímerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa, pričom súd môže určiť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 4 C.s.p.); súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi stranami; žalovanými navrhnutá výška mesačnej splátky 150,- € mesačne by predstavovala dobu splácania samotnej istiny viac ako 20 rokov, ktorá by poprela účel

súdneho konania a neprímerane by zvýhodnila žalovaných ako dlžníkov na úkor žalobcu ako veriteľa; pri viazanosti odvolacieho súdu výškou navrhovanej splátky odvolací súd o povolení splátok nerozhodol; na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

4.8 Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny aj v prípade rozhodnutia o náhrade trov právneho zastúpenia v rámci rozhodnutia o trovách konania a odvolanie žalobcu nie je dôvodné; odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k neúčelnosti nepriznaných úkonov právnych služieb; úkon právnej služby spočívajúci v oprave nedostatku žaloby nemôže byť vynaložený účelne; písomné výzvy na plnenie pred podaním žaloby na súd tiež neboli účelné, pretože neviedli k vyriešeniu sporu, žalovaní nepristúpili ani k čiastočnému plneniu uznaného dlhu a vzhľadom na ich postoj v spore nebol ani predpoklad, že výzvy na plnenie prinesú požadovaný výsledok; nakoniec ani podľa odvolacieho súdu obsah podania žalovaných zo dňa 18.01.2015 nevyžadoval poradu s klientom, ktorú by bolo možné považovať za účelnú, pretože podanie neobsahovalo novú skutkovú argumentáciu (aj v podaných odporoch žalovaní stručne tvrdili nátlak zo strany žalobcu na uzavretie dohody o uznaní dlhu), preto informáciu žalobcu o podanom vyjadrení žalovaných nemožno stotožňovať s ďalšou poradou s klientom; na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny aj vo výroku o trovách konania.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca aj žalovaní podané odvolania obsahovo odôvodnili tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávnych skutkových zistení z vykonaného dokazovania (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia ako aj právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie vo vzťahu k dôvodnosti žaloby ako aj rozhodnutiu o trovách konania v prejednávacom spore však považuje odvolací súd za správne (body 4.5 až 4.8 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o trovách konania.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Žalobca bol v odvolacom konaní vo veci samej v plnom rozsahu úspešný a preto mu odvolací súd priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Neúspech odvolania žalobcu ohľadne výroku o trovách konania možno vo vzťahu k predmetu konania vo veci samej považovať za nepatrný. O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).